

Nr 92.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändrad lydelse av 3 § i lagen den 8 juni 1915 om övergångsbestämmelser i anledning av lagen den 30 juni 1913 om allmän pensionsförsäkring; given Stockholms slott den 6 mars 1925.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet hållna protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående ändrad lydelse av 3 § i lagen den 8 juni 1915 (nr 177) om övergångsbestämmelser i anledning av lagen den 30 juni 1913 om allmän pensionsförsäkring.

GUSTAF.

Gustav Möller.

Förslag

till

Lag

**angående ändrad lydelse av 3 § i lagen den 8 juni 1915 (nr 177) om
övergångsbestämmelser i anledning av lagen den 30 juni 1913
om allmän pensionsförsäkring.**

Härigenom förordnas, att 3 § i lagen den 8 juni 1915 om övergångsbestämmelser i anledning av lagen den 30 juni 1913 om allmän pensionsförsäkring, sådan denna paragraf lyder enligt lagen den 13 oktober 1921 (nr 640), skall i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

3 §. -

Angående den, som före utgången av år 1921 fyllt femton år och blivit till arbete varaktigt oförmögen och som före utgången av år 1924 gjort ansökan om pensionstillägg eller understöd, skola följande särskilda bestämmelser lända till efter rättelse.

- 1 mom. Rätt till sådant — — — överstiga 50 kronor.
- 2 mom. Där varaktig oförmåga — — — av år 1918.
- 3 mom. Pensionstillägg, som i — — — till fullo erlagd.
- 4 mom. Rätt till sådant — — — för äkta makar.
- 5 mom. Årsinkomst, som i — — — utgör 50 kronor.
- 6 mom. Vad i 30 § — — — allenast genom felräkning.
- 7 mom. Överstiger årsinkomsten den här ovan för olika fall stadgade gräns, och har förty ansökan, som gjorts före utgången av år 1924, icke kunnat bifallas, skall sökanden äga att på grundval av ny ansökan få rätten till pensionstillägg eller understöd bedömd efter lagen om allmän pensionsförsäkring.

Denna lag länder till efter rättelse från och med den 1 januari 1925.

Har pensionsnämnd med tillämpning av äldre bestämmelser fattat beslut beträffande ansökan, som i följd av vad sålunda stadgats skall bedömas efter lagen om allmän pensionsförsäkring, må pensionsstyrelsen utan hinder av vad i 30 § i sistnämnda lag sägs verkställa rättelse utan att återförvisa ärendet.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför
Hans Maj:ts Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 6 februari 1925.*

Närvarande:

Statsministern SANDLER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden
OLSSON, NOTHIN, HANSSON, LINDERS, LARSSON, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON.

Chefen för socialdepartementet, statsrådet Möller anför:

Jämlikt lagen om allmän pensionsförsäkring i dess ursprungliga lydelse av den 30 juni 1913 skulle till vissa pensionsberättigade av allmänna medel utgå tillägg till den på erlagda pensionsavgifter grundade s. k. avgiftspensionen. Förutsättning för åtnjutande av dylikt pensionstillägg var enligt 6 § i lagen, att den pensionsberättigade var till arbete varaktigt oförmögen och att årsinkomsten ej uppgick till 300 kronor eller, därest fråga var om kvinna, till 280 kronor. Pensionstillägget utgjorde för år räknat i fråga om pensionstagare, vilkens årsinkomst ej översteg 50 kronor, för man 150 och för kvinna 140 kronor och i fråga om pensionstagare, vilkens årsinkomst översteg 50 kronor, för man 150 och för kvinna 140 kronor med avdrag av halva årsinkomsten. Uppgick årsinkomsten till 50 men icke till 100 kronor, skulle dock avdrag ske allenast med det belopp, varmed årsinkomsten översteg 50 kronor. Pensionstillägget skulle höjas med 0.08 % för varje krona av erlagda pensionsavgifter; dock att sådan höjning fick äga rum allenast med hänsyn till pensionsavgift, som jämlikt 14 eller 15 § i pensionsförsäkringslagen blivit till fullo erlagd. I 7 § funnos utförliga bestämmelser om vad som i detta sammanhang skulle anses som årsinkomst och till vilket belopp naturaförmåner skulle uppskattas. — Enligt 33 § i pensionsförsäkringslagen skulle i vissa fall i stället för pensionstillägg utgå s. k. understöd. Den som efter fyllda 15 år blev varaktigt oförmögen till arbete, men för vilken avgifter till erhållande av pension icke blivit erlagda, ävensom den, som vid nämnda ålder redan var varaktigt oförmögen till arbete, skulle nämligen äga erhålla understöd under villkor och med belopp, som nyss sagts angående pensionstillägg.

Genom lag den 28 juni 1918 ändrades dessa bestämmelser, dels så att avdraget från grundbeloppen för pensionstillägg och understöd — 150 kronor för man och 140 kronor för kvinna — skulle utgöra sex tiondelar av det belopp, varmed pensionstagarens inkomst överstege 50 kronor, dels så att den för kvinnas rätt till pensionstillägg avgörande inkomstgränsen höjdes från 280 till 283 kronor. Dessa ändringar, som huvudsakligen föranleddes av önskan att avlägsna viss oegentlighet vid pensionsbeloppens beräkning, medförde i en del fall en mindre förhöjning av pensionerna. Därjämte ut-

*Äldre
lagstiftning
i allmänhet
angående
pensions-
tillägg och
understöd.*

1913 års lag.

1918 års lag.

vidgades enligt sistnämnda lag pensionsförmånerna med s. k. pensionstillägg för barn. Enligt denna lagändring skulle i allmänhet pensionsberättigad, som hade att försörja barn eller adoptivbarn under 15 år, kunna erhålla särskilt pensionstillägg. Förutsättningen för erhållande av dylikt tillägg var, att den eller de pensionsberättigade voro till arbete varaktigt oförmögna och att årsinkomsten ej uppgick för änkring till 300 kronor, för änka eller ogift kvinna till 283 kronor och för äkta makar till sammanlagt 583 kronor, allt jämte 125 kronor för varje barn under 15 år. Beloppet av sådant pensionstillägg för barn skulle utgöra 75 kronor för varje barn med avdrag av sex tiondelar av det belopp, varmed årsinkomsten översteg 300 kronor för man, 283 kronor för kvinna och 583 kronor för äkta makar. Om till arbete varaktigt oförmögen försörjare icke var berättigad till pension, skulle i stället för pensionstillägg för barn utgå understöd under villkor och med belopp, som gällde om sådant pensionstillägg.

Nu nämnda pensionsförmåner tillkommo emellertid ej alla dem, som uppfyllde de nyss angivna förutsättningarna därför. Från varje rätt till understöd voro enligt pensionsförsäkringslagens ursprungliga lydelse uteslutna de, som före den 1 januari 1914 fyllt 67 år, samt de, som vid samma tid fyllt 15 år och då voro till arbete varaktigt oförmögna och som år 1913 under sammanlagt mer än fyra månader åtnjutit full försörjning av fattigvården, välgörenhetsinrättningar eller enskilda personer. För dem, som under åren 1914—1918 enligt lagen förvärvade rätt till pensionstillägg eller understöd eller till ökning därav, skulle dylik förmån beräknas efter en nedsatt, för de olika åren stigande skala, lägst 50 % (år 1914) och högst 90 % (år 1918) av det normala beloppet.

Redan genom lag den 8 juni 1915, varigenom övergångsbestämmelserna i anledning av pensionsförsäkringslagen brötos ut till en särskild lag, skedde emellertid ändring i nu berörda hänseenden, så att dels de, som före ingången av år 1914 fyllt 67 år och antingen då ännu icke voro till arbete varaktigt oförmögna eller ej år 1913 under mer än fyra månader åtnjutit full försörjning av fattigvården eller välgörenhetsinrättningar, dels de, som vid 1914 års ingång fyllt 15 men ej 67 år och redan då voro till arbete varaktigt oförmögna samt ej år 1913 under mer än fyra månader åtnjutit sådan försörjning, som nyss nämnts, blevo delaktiga av rätten till understöd på samma villkor som övriga pensionsberättigade, dock att understödet blott skulle utgå med 50 % av eljest stadgat belopp. Begränsningen i övrigt av pensionstillägg, understöd och ökning därav till viss kvotdel utsträcktes samtidigt, så att även alla de, som under åren 1919—1929 förvärvade rätt till sådan förmån, skulle erhålla endast 90 % av det normala beloppet.

Sistnämnda begränsning i pensionsbeloppen, vilken förestavats av kostnads-hänsyn — man avsåg att därmed i viss utsträckning motväga kostnadsökningen på grund av tillkomsten av de nya stora grupperna av understödsberättigade — borttogs åter i samband med nyssnämnda lag den 28 juni 1918, i det att enligt samtidigt vidtagen ändring i lagen om övergångsbestämmelser till pen-

Särskilda
övergångs-
bestämmelser
i äldre
lagstiftning.
1913 års lag.

1915 års lag.

1918 års lag.

sionsförsäkringslagen pensionstillägg och understöd endast för årsklasserna 1914—1918 skulle utgå med reducerat belopp. Regeln att de, som genom den år 1915 verkställda lagändringen infördes i försäkringen, blott skulle erhålla 50 % av eljest stadgat belopp bibehölls däremot i sistnämnda lag. I samma lag intogs även stadgande att för dem, som sålunda i fortsättningen skulle äga rätt allenast till reducerat pensionstillägg eller understöd, avdragen från grundbeloppen — 150, respektive 140 kronor — skulle beräknas, icke på det år 1918 stadgade sättet utan enligt den jämlikt den äldre lagen gällande, för de försäkrade mindre fördelaktiga metoden. Inträdde för någon, som före utgången av år 1918 förvärvat rätt till pensionstillägg eller understöd, rätt till ökning av sådan förmån, skulle ökningen utgå enligt samma äldre lag. Inkomstgränsen för kvinna skulle vara det lägre beloppet 280 kronor.

Genom lag den 9 juli 1920, som trädde i kraft den 1 januari 1921, upphävdes emellertid sedermera de sålunda enligt 1918 års lag kvarstående bestämmelserna, att pensionstillägg och understöd i vissa fall skulle utgå blott med viss procent av eljest stadgat belopp. Den nya lagen skulle från sistnämnda dag tillämpas även beträffande dem, som då redan erhållit sådan förmån med reducerat belopp. Efter samma dag skulle alltså samtliga pensionstillägg och understöd utgå med normalt belopp, där ej undantagsvis annat föranleddes av särskilda förhållanden. Dock gjordes icke retroaktiviteten fullständig: alltjämt skulle nämligen i fall, där enligt 1918 års lag pensionstillägg eller understöd skulle utgå med reducerat belopp, inkomstgränsen för kvinna vara 280 kronor och avdragen från grundbeloppen för pensionstillägg och understöd ske efter bestämmelser, analoga med dem, som gällde före 1918 års lagändring. 1920 års lag.

Nu sist berörda, år 1920 vidtagna lagändringar motiverades i huvudsak på följande sätt. Det syntes hava varit uteslutande av statsfinansiella skäl, som man tidigare sett sig nödsakad att stadga väsentliga inskränkningar i den levande generationens rätt till pensionstillägg och understöd. För dem, vilka sålunda fått dessa förmåner inskränkta, hade levnadskostnadernas stegring medfört, att pensionsförmånerna allt mera förlorat förmågan att fylla det med dem avsedda syftemålet. Dessa inskränkningar hade också framkallat berättigat missnöje. Enligt uppgjorda beräkningar skulle av hela antalet pensionstagare vid 1920 års slut icke mindre än omkring 234,000 endast komma i åtnjutande av reducerade pensionstillägg. Den angelägnaste omsorgen i fråga om påbyggnad av pensionsförsäkringen syntes alltså vara att upphäva den gällande graderingen av pensionstillägg och understöd. En omräkning borde sålunda ske av alla dylika förmåner, som före lagändringens ikraftträdande beviljats med tillämpning av de äldre bestämmelserna om reducering av beloppen.

Från och med den 1 januari 1922 gälla emellertid i fråga om pensionstillägg och understöd åter ändrade bestämmelser. Genom lag den 13 oktober 1921 hava nämligen nyssnämnda inkomstgränser för rätten till dylika förmåner höjts från 300 kronor för man och 283 kronor för kvinna till 425 kronor för man och 400 kronor för kvinna samt från 583 kronor för makar

Gällande lagstiftning.
1921 års lag om ändringar i pensionsförsäkringslagen.

och 125 kronor för barn till respektive 825 och 170 kronor. Därjämte hava även maximibeloppen för de årliga pensionstilläggen och understöden ökats, nämligen från 150 kronor för man och 140 kronor för kvinna till respektive 225 och 210 kronor, i samband varmed maximibeloppet för pensionstillägg och understöd för barn höjts från 75 kronor till 102 kronor om året. Angående avdrag från maximibeloppen skulle gälla oförändrade regler. Tillika har förut-sättningen för rätt till pensionstillägg eller understöd för barn, som under-hålles av makar, ändrats så, att varaktig oförmåga till arbete behöver före-komma blott hos mannen. I samband med dessa höjningar har bestäm-melsen om en ökning i vissa fall av pensionstillägg och understöd med 0.08 % för varje krona av erlagda pensionsavgifter uteslutits. Vissa jämkningar hava även skett i reglerna i 7 § om uppskattning av naturaförmåner.

K. proposition
1921: 284.

I den Kungl. Maj:ts proposition (1921: 284), som låg till grund för sist-nämnda lagändringar, hade, i överensstämmelse med framställning från pen-sionsstyrelsen, föreslagits betydligt större höjningar än de, som sedan sålunda genomfördes, nämligen i allmänhet en fördubbling av de förut gällande beloppen. Förslaget hade av pensionsstyrelsen och Kungl. Maj:t motiverats, framför allt, därmed att de pensioner, som utginge från pen-sionsförsäkringen, genom penningvärdets fall förlorat en stor del av sitt värde och ännu mycket mindre än vid lagens antagande stode i rimligt förhållande till levnadskostnadernas höjd. Det borde vara tydligt för envar, att, om icke med det snaraste möjlighet bereddes till en väsentlig höjning av pensionsförmånerna, vår svenska folkpensionering komme att ej alls kunna motsvara de förhoppningar, som ställts på densamma. Det syntes vara en oavvislig plikt för det allmänna att genom en höjning av pensionstillägg och understöd åstadkomma en verklig ekonomisk förbättring i de försäkrades ställning. Även om en betydlig höjning av penningvärdet skulle inträda, komme pensionsbeloppen, också efter genomförande av det föreliggande för-slaget, att bli mycket måttliga, och de syntes i flertalet fall å en mängd orter knappast förslå till en nödortftig bärgning.

Sammansatta
stats- och
andra lag-
utskottet
år 1921.

Sammansatta stats- och andra lagutskottet, som behandlade förenämnda proposition och framlade förslaget till de bestämmelser, som sedan blevo gällande lag, anförde i sitt utlåtande i frågan (nr 7), att utskottet av stats-finansiella skäl icke kunde förorda bifall till Kungl. Maj:ts förslag oför-ändrat men att utskottet dock med hänsyn till det trängande behovet av en förbättring av pensionsförmånerna ansett sig icke böra biträda motions-vís framställda yrkanden om avslag å propositionen. Utskottet föresloge alltså viss mindre förbättring av pensionsförmånerna. Utskottets förslag kunde väl icke anses tillfyllest men utgjorde dock ett steg till utveckling av pensionsförsäkringen och skulle medföra en icke ringa hjälp åt de i eko-nomiskt hänseende sämst ställda pensionstagarna.

1921 års lag
om ändringar i
lagen om över-
gångsbestäm-
melser till
pensionsför-
säkringslagen.

De sålunda år 1921 genomförda förbättringarna av pensionsförmånerna gälla emellertid endast dem, som efter lagändringarnas ikraftträdande fylla femton år, och dem, som väl dessförinnan uppnått denna ålder men först efter sagda tid bli till arbete varaktigt oförmögna. Denna begränsning

var avsedd redan i pensionsstyrelsens förslag. Styrelsen hade förklarat, att dess förslag i denna del vore förestavat huvudsakligen av kostnadsskäl. Någon utvidgning i nu berörda hänseende ifrågasattes icke sedermera under ärendets vidare behandling. Från de nya bestämmelserna äro följaktligen de undantagna, som före utgången av år 1921 fyllt 15 år och före samma tid blivit till arbete varaktigt oförmögna. I fråga om sådana personer skola alltså, jämlikt stadgande, som intogs i 3 § i lagen den 8 juni 1915 om övergångsbestämmelser i anledning av pensionsförsäkringslagen, fortfarande tillämpas äldre bestämmelser. Som regel skola därom gälla de genom 1918 års lag införda huvudbestämmelserna, som nyss återgivits. I korthet sagt innebära ju dessa, att gränsen för rätten till pensionstillägg och understöd är 300 och 283 kronor samt att pensionstilläggen och understöden utgå med 150 och 140 kronor om året i stället för med respektive 225 och 210 kronor, med avdrag av sex tiondelar av årsinkomst över 50 kronor men med tillägg av 0.08 % för varje krona av erlagda pensionsavgifter. Beloppet av pensionstillägg eller understöd för barn skall i samma fall i stället för 102 kronor utgöra 75 kronor årligen med avdrag av sex tiondelar av det belopp, varmed den eller de underhållspliktigas årsinkomst överstiger de tidigare bestämda lägre gränobeloppen. Även uppskattningen av naturaförmåner skall ske enligt de äldre reglerna.

I fråga om dem, som före utgången av år 1918 enligt de därförut gällande bestämmelserna blivit berättigade till pensionstillägg eller understöd, samt alla dem, som införts i pensionsförsäkringen genom 1915 års lagändring, också om de först efter utgången av år 1918 förvärvat rätt till dylik förmån, skola emellertid gälla varken 1921 års eller 1918 års huvudregler utan bestämmelser, analoga med övergångsbestämmelserna till 1918 års lag; pensionstillägg eller understöd utgår alltså i dessa fall, då årsinkomsten understigit 300 eller 280 kronor, och från maximibeloppet för pensionstillägg, som även i dessa fall är 150, respektive 140 kronor med tillägg av 0.08 % för varje krona av erlagda pensionsavgifter, skall avdragas halva inkomsten, då denna överstiger 50 kronor, dock att, då inkomsten ej överstiger 100 kronor, avdrag skall ske blott med det belopp, varmed inkomsten överstiger 50 kronor.

I en den 23 januari 1925 dagtecknad skrivelse har pensionsstyrelsen nu framställt förslag om borttagande i viss utsträckning av den sålunda efter ingången av år 1922 bestående skillnaden mellan olika grupper av pensionsstagare. Styrelsens förslag går ut på, att de i 3 § i lagen om övergångsbestämmelser stadgade undantagsföreskrifterna beträffande dem, som före utgången av år 1921 fyllt 15 år och blivit till arbete varaktigt oförmögna, skola begränsas att gälla sådana personer av denna kategori, som före utgången av år 1924 jämlikt nämnda paragraf förvärvat rätt till pensionstillägg eller understöd — d. v. s. vilkas inkomst antingen redan före utgången av år 1921 eller under tiden därefter till utgången av år 1924 sjunkit under den före 1921 års lagändring för olika fall stadgade maximigränsen — och som före utgången av år 1924 därom ingivit ansökan till vederbörande pensionsnämndsordförande. Enligt förslaget skola alltså även alla de, som före utgången av år 1921 fyllt 15 år

Pensionsstyrelsens skrivelse den 23 januari 1925.

Pensionsstyrelsens förslag.

och före samma tid blivit till arbete varaktigt oförmögna, oavsett om årsinkomsten varit av den storlek, att rätten till pensionstillägg eller understöd inträtt före eller efter sistnämnda tid, åtnjuta pensionsförmåner enligt de år 1921 beslutade bestämmelserna, därest ansökan därom ingives efter ingången av innevarande år. Även de, som före utgången av år 1918 förvärvat rätt till pensionstillägg eller understöd eller som eljest falla under de före sistnämnda år gällande reglerna, skola, i den mån de uppfylla nämnda villkor, enligt förslaget bliva likställda med övriga pensionsberättigade. Vidare innebär förslaget, att också de, som före ingången av detta år sökt pensionstillägg eller understöd men vilkas inkomst varit sådan, att den enligt 3 § utestängt dem från rätt därtill, skola erhålla dylik förmån enligt 6 § pensionsförsäkringslagen.

Pensions-
styrelsens
motivering.

Till stöd för detta förslag anför pensionsstyrelsen till en början, att den nu gällande begränsningen i rätten till de höjda pensionstilläggen och understöden framkallat missnöje på många håll samt vållat åtskilliga olägenheter.

Styrelsen yttrar härom:

»Pensionstagarna kunna icke förstå, varför den, som blivit invalid efter 1921 års utgång, skall få högre tillägg eller understöd än den, vars invaliditet inträtt före nämnda tidpunkt. Pensionsnämnderna, som av välvilja mot de sökande ofta sträva efter att bereda dem så höga pensioner som möjligt, hava mången gång sökt att få dem förklarade för invalider först efter 1921 års utgång, även då i verkligheten invaliditeten inträtt tidigare. Sin plikt likmätigt har pensionsstyrelsen vid granskning av pensionsansökningar, särskilt under år 1922 men även under år 1923, fått nedlägga ett betydande arbete på att utreda, när i själva verket invaliditeten kan anses hava inträtt hos en del sökande. Utredningen härom har givetvis avsevärt fördröjt dessa ärendens avgörande. Den med utredningen förenade skriftväxlingen har ofta väckt missnöje hos pensionsnämnderna och deras ordförande, som däri sett ett utslag av misstro mot dem och deras arbete.»

Pensionsstyrelsen anför vidare, att ehuru numera tre år förflutit sedan 1921 års lagändring trädde i kraft, de äldre, för pensionstagarna mera ogynnsamma bestämmelserna alltjämt komme i tillämpning i ett mycket stort antal fall. Sålunda hade övergångsbestämmelserna tillämpats beträffande icke mindre än 47.8 % av de under tredje kvartalet 1924 utfärdade pensionsbrev. Visserligen komme enligt pensionsstyrelsen detta procenttal, som under första kvartalet 1923 varit 78.5, att fortfarande kraftigt sjunka, så att det om några år säkerligen vore nere i en obetydlighet, men ännu efter flera decennier hade man att, om än undantagsvis, vänta pensionsansökningar, på vilka övergångsbestämmelserna skulle tillämpas. Särskilt gällde detta ansökningar för hustrur och änkor, som varit invalider före 1921 års utgång men icke kunnat erhålla pensionstillägg på den grund, att storleken av mannens arbetsinkomst utgjort hinder därför. Med varje år bleve det naturligt nog allt svårare att i vissa fall kunna med bestämdhet avgöra, huruvida invaliditeten inträffat före eller efter årsskiftet 1921—1922.

Pensionsstyrelsen fortsätter:

»Av vad ovan anförts torde framgå, att det vore synnerligen önskligt, om övergångsbestämmelserna kunde upphävas eller åtminstone deras tillämp-

ningsområde i hög grad inskränkas. Att helt upphäva dem torde av kostnadshänsyn för lång tid framåt knappast kunna ifrågakomma. Givetvis skulle det vara förenat med avsevärt mindre kostnader, om deras tillämpning kunde åtminstone på det sätt upphävas, att alla, som efter 1921 års utgång ingivit ansökning om pension och tillerkänts sådan enligt övergångsbestämmelserna, skulle få sina pensioner omräknade enligt 1921 års lag. Men även detta torde för närvarande knappast låta sig göra på grund av därmed förenade kostnader och arbetstekniska svårigheter. Dessa senare skulle måhända kunna övervinnas genom ett mera summariskt tillvägagående, men den på staten belöpande kostnaden för en sådan förändring, avsedd att träda i kraft från och med år 1925, skulle för nämnda år antagligen röra sig om ett belopp av omkring 2 à 2 1/2 miljoner kronor och där-efter endast långsamt sjunka.

Emellertid synes mycket vara att vinna med en sådan ändring av övergångsbestämmelserna, att 1921 års lag skulle tillämpas på alla personer, som till pensionsnämndens ordförande efter en viss tidpunkt, exempelvis 1925 års ingång, inlämna ansökning om pension. Genom en dylik lagändring skulle de med övergångsbestämmelserna förenade olägenheterna försvinnas i ett avsevärt antal fall. Vid genomförande av 1921 års lagändring hade man för övrigt anledning förmoda, att övergångsbestämmelserna efter några år endast undantagsvis skulle komma att tillämpas. En lagändring i nu ifrågasatt riktning skulle därför på sätt och vis kunna sägas hädanefter leda till ungefär det resultat, som åsyftats med 1921 års lagändring.

Då det ofta kan bero på en ren tillfällighet, om en ansökning ingives före eller efter en viss tidpunkt, kan det visserligen synas föga förenligt med rättvisa att låta denna tillfällighet vara avgörande för frågan, huruvida en sökande skall få större eller mindre pension. Så snart man icke kan genomföra förbättringar, som skapa likformiga pensionsförmåner för *alla* pensions-tagare — och detta torde av ekonomiska skäl i regel icke vara möjligt — måste emellertid en mer eller mindre godtyckligt vald gräns av ett eller annat slag stadgas. Lämpligast är givetvis att välja en sådan gränsskillnad, att den icke i någon mån är beroende av den därav intresserades görande eller låtande. Visserligen kan man icke påstå, att detta gäller om den här föreslagna. Men väljer man såsom avgörande tidpunkt en dag, som redan förflutit, och låter lagändringen träda i kraft så snart som möjligt, torde denna olägenhet bli-va av jämförelsevis ringa betydelse. I alla händelser har det icke lyckats pensionsstyrelsen att finna ett lämpligare sätt att ordna saken, om man vill vinna vad med detta förslag avses, nämligen att avsevärt utsträcka tillämpningen av 1921 års lag inom ramen av förut beräknade kostnader.»

Pensionsstyrelsen behandlar vidare ett par mera speciella punkter och yttrar därom:

»Den nu ifrågasatta lagändringen innebär givetvis, att en person, som varit invalid före 1921 års utgång, men som haft en så hög inkomst, att den utgjort hinder för honom att kunna tillerkännas pensionstillägg eller understöd, efter lagändringens ikraftträdande skulle kunna beviljas sådant, under förutsättning att inkomsten icke uppgår till den i 6 § pensionsförsäkringslagen stadgade inkomstgräns. Tydligt är ock, att lagändringen skall tillämpas retroaktivt i så måtto, att för pensionsansökningar, som inlämnats till pensionsnämndens ordförande efter den här föreslagna tidpunkten, 1925 års ingång, pensionstillägget, uträknat enligt bestämmelserna i sistnämnda paragraf, bör utgå för så lång tid före berörda tidpunkt, som är förenligt med 31 § pensionsförsäkringslagen.

Pensions-
styrelsen
angående vissa
dotalfrågor.

Enligt 8 § pensionsförsäkringslagen må, om ändring sker i den inkomst, efter vilken pensionstillägg blivit bestämt, tillägget i enlighet därmed ökas eller minskas. Jämkningslagen skall därvid verkställas i enlighet med de lagbestämmelser, efter vilka pensionstillägget ursprungligen uträknats. Därest ej annat särskilt föreskrives, blir förhållandet enahanda, om övergångsbestämmelserna ändras på i det föregående antytt sätt.

De, som blivit invalider före 1921 års utgång samt sökt pension före år 1925 och jämväl erhållit sådan, skulle sålunda vid eventuell framtida ökning av pensionen på grund av minskad inkomst fortfarande få denna pensionsökning beräknad enligt övergångsbestämmelserna. Andra åter, som sökt och erhållit pension först efter 1925 års ingång, skulle, ehuru i övrigt jämlika likställda med de förra, genom den ifrågasatta lagändringen bliva betydligt bättre ställda än dessa. Med hänsyn härtill skulle det hava varit synnerligen önskvärt, om även den förra gruppen pensionstagare kunde tillgodoses på så sätt, att ökningen i pensionen kunde i förekommande fall få undergå en procentuell förhöjning, ungefär motsvarande den ökning i pensionstillägg och understöd, som kom till stånd genom 1921 års lagändring.

En reform i sådan riktning beträffande jämkningar skulle emellertid medföra en kostnadsökning, som visserligen i början icke skulle bliva så synnerligen stor, men som efter några år skulle stiga ej så obetydligt för att åter därefter sjunka. Av kostnadshänsyn har pensionsstyrelsen funnit sig för närvarande böra avstå från att framkomma med förslag om en sådan reform.»

Pensionsstyrelsen angående kostnadsfrågan.

Efter anförande härav övergår pensionsstyrelsen i sin skrivelse till att behandla frågan om de kostnader, som den föreslagna lagändringen skulle medföra för staten. Erinras bör i detta sammanhang, att statens kostnad endast utgör tre fjärdedelar av den totala kostnaden, i det att en fjärdedel av denna skall bestridas av landstingen och kommunerna. Till utredning angående kostnaderna för staten åberopar pensionsstyrelsen två tabeller, utvisande, den ena ökningen av statens kostnader för pensionstillägg, understöd och barntillägg genom 1921 års lagändring och den andra statens beräknade kostnader för pensionstillägg, understöd och barntillägg utan och med den nu föreslagna lagändringen. Nämnda tabeller torde få som bilagor (Bil. B och C) fogas vid dagens statsrådsprotokoll. Angående den förstnämnda tabellen, enligt vilken kostnadsökningen för staten till följd av 1921 års lagändring för tiden 1 januari 1922—30 juni 1924 uppgått till endast 43.5 % av den beräknade ökningen och ännu så sent som första halvåret 1924 icke stigit till mera än 56.1 % av det kalkylerade beloppet, anför pensionsstyrelsen, att ehuru kostnaderna naturligen beräknats med stor försiktighet, den stora skillnaden mellan beräknade och verkliga kostnader likväl syntes bestyrka den uppfattningen, att ifrågavarande lagändring icke verkat så snabbt, som man väntat, och att därför nu starka skäl talade för att jämka på övergångsbestämmelserna.

Enligt den senare tabellen skulle kostnadsökningen för staten, om 1921 års lag skall tillämpas på alla dem, som söka pensionstillägg eller understöd efter 1925 års ingång, kunna beräknas för innevarande budgetår till 100,000 kronor och för nästkommande budgetår till 800,000 kronor för att budgetåret 1926—1927 nå sitt högsta belopp, 860,000 kronor, och därefter småningom sjunka, så till exempel för budgetåret 1950—1951 till 95,000 kronor. Om denna

kostnadsökning anför pensionsstyrelsen, att den ej syntes vara större, än att den sannolikt kunde hållas inom ramen för de kostnader, som vid antagande av 1921 års lagändringar beräknats skola följa av dessa. För övrigt vore jämväl de till grund för uppskattningen av pensionskostnaden enligt äldre bestämmelser uppgjorda beräkningarna så försiktigt utförda, att i alla händelser den i tabellen upptagna beräknade totalkostnaden för pensionsförsäkringen efter genomförande av 1921 års utvidgningar ej syntes behöva överskridas.

I detta ämne anför pensionsstyrelsen vidare:

»Statens kostnader för pensionstillägg, understöd och barnstillägg äro upptagna i riksstaten under två särskilda anslag under femte huvudtiteln, nämligen förslagsanslaget till pensionsförsäkringens genomförande och anslaget till bidrag till understöd åt de personer, som genom lagen den 8 juni 1915 blivit delaktiga i den allmänna pensionsförsäkringen. Det förra anslaget är för budgetåret 1924—1925 upptaget till 23,000,000 kronor och föreslås i årets statsverksproposition till 25,500,000 kronor. Motsvarande siffror för det senare anslaget äro 5,050,000 kronor och 4,825,000 kronor. För ifrågasatt ändamål stå således för budgetåret 1924—1925 till förfogande betydligt lägre belopp än som ursprungligen enligt kolumn 4 i tabellen (bilaga C) beräknats, och samma blir förhållandet beträffande budgetåret 1925—1926, om de för detta år äskade anslagen beviljas. Nedsättningarna i beloppen hava emellertid ansetts kunna göras med hänsyn till de överskott, som uppstått å anslagen för tiden 1 januari 1919—30 juni 1923.

Den för budgetåret 1924—1925 beräknade kostnadsökningen i anledning av den nu ifrågasatta lagändringen är jämförelsevis obetydlig och kommer helt säkert att falla inom anslagens ram. Så torde sannolikt bliva fallet jämväl med motsvarande kostnadsökning för budgetåret 1925—1926. Skulle emellertid ett överskridande av förslagsanslaget för detta år visa sig nödvändigt till följd av förevarande lagändring, torde överskridandet i alla händelser säkerligen bliva helt obetydligt.

Upplyningsvis må framhållas, att antalet av pensionsnämnderna beviljade, till pensionsstyrelsen under de tre senaste åren inkomna ansökningar om pensionstillägg och understöd utgjort år 1922 35,188, år 1923 33,106 och år 1924 31,226. Dessa siffror och jämväl andra inom pensionsstyrelsen på senare tid verkställda undersökningar giva ett visst stöd åt styrelsens antagande, att kostnaderna även med den nu ifrågasatta lagändringen skola kunna hållas inom gränsen för de äskade anslagen.

Därest man emellertid skulle anse en mera jämn fördelning under en längre tid av de med lagändringen förenade kostnaderna önskvärd, kan en sådan, enligt vad från fullmäktige för pensionsförsäkringsfonden inhämtats, åstadkommas efter i huvudsak samma linjer, som tillämpades för den år 1915 vidtagna lagändringen. De beräknade kostnadsökningarna skulle då bestridas av pensionsförsäkringsfonden och utjämnas medelst ett under t. ex. 30 år av statsmedel utgående konstant belopp å omkring 380,000 kronor. En sådan anordning synes dock, såsom av det föregående framgår, vara obehöfvig.»

Såsom framgått av den nyss lämnade redogörelsen, lär man redan vid antagande av de år 1921 beslutade, i det föregående berörda förbättringarna av pensionsförmånerna hava ansett, att åt dessa förbättringar principiellt borde förlänas tillbakaverkande kraft. Att så icke skedde, utan att från giltigheten av de nya reglerna undantogs de, som före lagändringens ikraft-

*Departements-
chefen.*

trädande fyllt 15 år och före samma tid blivit till arbete varaktigt oförmögna, torde uteslutande hava berott på hänsyn till de med en full retroaktivitet förenade kostnaderna. Emellertid har det, såsom pensionsstyrelsen framhållit i sin nu återgivna skrivelse, visat sig, att man år 1921 uppskattade de ökade kostnaderna på grund av de då beslutade förändringarna till väsentligt högre belopp än det, vartill de hittills i verkligheten kommit att uppgå. Det är icke uteslutet, att de kostnader, som då väntades bliva en följd av nämnda förbättringar och som statsmakterna alltså voro beredda att ikläda sig, skulle hava räckt till att beteda de ökade pensionsförmånerna även åt dem, som före ingången av år 1922 fyllt 15 år och då redan varit invalider, under förutsättning att man uppställt som villkor, att ändringarna endast skulle tillämpas på dem, som ingåvo ansökan om pensionstillägg eller understöd efter 1921 års utgång. Sedan numera tre år förgått, är naturligen sannolikheten så mycket större för att de ursprungligen beräknade kostnaderna icke skola överskridas, om man inför en retroaktivitet, vid vilken man begränsar sig till att göra de invalider delaktiga av de förmånligare bestämmelserna, som ingiva ansökan först efter 1925 års ingång. Ur ekonomisk synpunkt lär det alltså icke ligga någon inkonsekvens uti att nu en lagändring vidtages i anslutning till pensionsstyrelsens föreliggande förslag. Genom en sådan åtgärd skulle man i viss mån gottgöra den orättvisa, som måste anses ligga i den år 1921 gjorda skillnaden mellan olika grupper av invalider. En annan omständighet, som talar för att nu låta ifrågavarande grupp av invalider erhålla de högre pensionsbeloppen, är att, såsom också pensionsstyrelsen anfört, den år 1921 vidtagna lagändringen verkat betydligt långsammare än man vid dess genomförande kunnat vänta. Det torde nämligen då hava antagits, att vid innevarande tid det endast skulle återstå relativt få personer, för vilka pensionsförmånerna skulle bestämmas enligt 3 § i lagen om övergångsbestämmelser i anledning av pensionsförsäkringslagen. Att motsatsen är fallet, framgår emellertid till fullo av pensionsstyrelsens nu återgivna framställning.

Ehuru för uppnående av full rättvisa skulle erfordras, att alla de, som år 1921 uteslötos från de fördelaktigare bestämmelserna, nu skulle bliva delaktiga därav, och att alltså de, vilka redan erhållit pensionstillägg eller understöd enligt de mindre gynnsamma övergångsbestämmelserna, skulle få dessa förmåner omräknade efter pensionsförsäkringslagens stadganden, anser jag, lika med pensionsstyrelsen, att en så omfattande åtgärd icke lämpligen bör för närvarande vidtagas. Den avgränsning, som i följd härav måste ske, synes mig kunna göras i överensstämmelse med vad pensionsstyrelsen avsett. Avgörande för, huruvida en pensionstagare skall komma under bestämmelserna i 3 § i lagen om övergångsbestämmelser eller under 6 § i själva pensionsförsäkringslagen, skulle alltså som regel bliva den omständigheten, om han till vederbörande pensionsnämndsordförande ingivit ansökan om pensionstillägg eller understöd före eller efter 1924 års utgång. Mot en dylik avgränsning kan naturligen anmärkas, att den leder till olika resultat för personer, som i realiteten äro väsentligen likställda. En sådan

anmärkning kan emellertid i samma eller än högre grad riktas mot varje annan åtgärd, varigenom icke full retroaktivitet införes. En viss fördel synes vid jämförelse med andra utvägar vara förenad med pensionsstyrelsens förslag, i det att därigenom begränsningen kommer att anknytas till en åtgärd från vederbörande pensionssökande själv och icke, t. ex., till tidpunkten, då hans ansökan behandlas, eller till andra av honom och hans personliga omständigheter oberoende förhållanden.

Som ett avsteg från den sålunda förordade principen torde man emellertid böra medgiva, att, om någon före innevarande år ingivit ansökan men denna funnits eller finnes icke kunna bifallas, enär hans årsinkomst varit sådan, att han icke enligt övergångsbestämmelserna ägt rätt till pensions-tillägg eller understöd, han skall kunna efter ingången av år 1925 ingiva en ny ansökan och med stöd av den ifrågasatta lagändringen få rätten till dylik förmån prövad efter pensionsförsäkringslagens bestämmelser. Den åter, som enligt övergångsbestämmelserna varit berättigad till pensionstillägg eller understöd, bör alltid behandlas efter dessa bestämmelser, såvida han ingivit ansökan om pensionstillägg före utgången av år 1924.

Såsom pensionsstyrelsen anfört, bör tydligen vidare med den sålunda antagna principen frågan om ökning eller minskning av pensionstillägg eller understöd, som beviljats eller beviljas jämlikt 3 § i lagen om övergångsbestämmelser, bedömas efter nämnda paragraf. Å andra sidan torde beträffande dem, som erhålla fördel av lagändringen, denna böra tillämpas retroaktivt, så att pensionstillägg eller understöd, som beviljas på grund av ansökan vid vars behandling pensionsförsäkringslagen skall enligt den nu ifrågasatta lagändringen tillämpas, kommer att med de högre beloppen utgå för så lång tid före ansökningens ingivande, som är förenligt med bestämmelserna i 31 § i lagen om allmän pensionsförsäkring, d. v. s. längst från och med januari månad året näst före det, då ansökningen göres.

Mot de kostnadsberäkningar, som ligga till grund för pensionsstyrelsens förslag, har jag icke funnit anledning till erinran. Vad angår sättet för bestridande av de ökade kostnader, som följa av den ifrågasatta lagändringen, ansluter jag mig till pensionsstyrelsens uppfattning, såväl därutinnan att för varje budgetår synas böra täckas de å budgetåret belöpande utgifterna, så att en utjämning på ett flertal år icke bör ske, som ock i det hänseendet, att jag icke anser nytt eller förhöjt anslag böra äskas till täckande av de på innevarande och nästkommande budgetår belöpande kostnaderna.

Pensionsstyrelsen har föreslagit, att den ifrågasatta ändringen av pensionsbestämmelserna skulle genomföras på det sätt, att genom jämkning av ingressen till 3 § i lagen om övergångsbestämmelser till pensionsförsäkringslagen denna paragraf skulle begränsas att gälla endast sådana av däri nu avsedda invalider, som före ingången av detta år enligt bestämmelserna i paragrafen förvärvat rätt till pensionstillägg eller understöd och före samma tid ingivit ansökan om dylik förmån. Av en sådan ändring skulle omedelbart följa

att rätten till pension för de personer, som innefattades under den nu gällande lydelsen av 3 § men icke under den föreslagna avfattningen därav, skulle bedömas enligt de allmänna reglerna i pensionsförsäkringslagen. Jag biträder i huvudsak detta förslag. I anslutning till vad som yttrats i det föregående synes emellertid viss formell jämkning därav böra ske och ett nytt mom. med ordningsnummer 7 tilläggas, av innebörd att den, som före utgången av år 1924 gjort ansökan om pensionstillägg eller understöd, men vars inkomst varit sådan, att han enligt övergångsbestämmelserna icke varit berättigad till dylik förmån, skall på grundval av ny ansökan, ingiven efter 1924 års utgång, få rätten därtill bedömd enligt pensionsförsäkringslagen.

Förslaget torde därjämte böra förses med viss övergångsbestämmelse. Enligt pensionsförsäkringslagen är det pensionsnämnderna, som fatta beslut angående huruvida viss person är berättigad till pensionstillägg eller understöd ävensom angående beloppet av den årsinkomst — bland annat om värdet av däri ingående naturaförmåner — som skall läggas till grund för beräkning av pensionstilläggs eller understöds belopp. Rättelse i en pensionsnämnds beslut i dessa avseenden kan enligt 30 § i pensionsförsäkringslagen sedermera ske allenast efter besvär eller, i det fall att nämndens beslut finnes strida mot lagen, efter återförvisning; dock må i vissa fall, då fel blivit begånget vid bestämmandet av årsinkomsten, rättelse ske direkt utan återförvisning, varvid emellertid först vederbörandes yttrande skall inhämtas. Vid den tid, då den nu ifrågasatta lagändringen kan tänkas genomförd, torde pensionsnämnderna i vissa fall redan hava fattat beslut i fråga om ansökningar, rörande vilka enligt det nu behandlade förslaget andra bestämmelser skola gälla än de, som av nämnderna jämlikt hittillsvarande lag lagts till grund för behandlingen. Beträffande en del av dylika ansökningar torde pensionsstyrelsen kunna med stöd av nyssnämnda bestämmelser verkställa rättelse utan återförvisning, men i andra fall lärer så icke vara förhållandet. Då en återförvisning till pensionsnämnderna för vinnande av rättelse i sist avsedda fall skulle medföra ett omfattande arbete, samt en omräkning inom pensionsstyrelsen jämlikt de nya bestämmelserna icke sällan torde kunna ske, synes det lämpligt, att till den ifrågasatta lagen fogas ett stadgande, enligt vilket pensionsstyrelsen skall äga att i dylika fall utan återförvisning verkställa rättelse till överensstämmelse med pensionsförsäkringslagen.

Då med den ifrågasatta lagen avses att från tillämpning av de nuvarande reglerna i 3 § i lagen om övergångsbestämmelser i anledning av pensionsförsäkringslagen utesluta ansökningar, som ingivits efter ingången av detta år, synes lagen böra lända till efterrättelse från och med den 1 januari 1925.

I sin ifrågavarande framställning har pensionsstyrelsen tillika hemställt, att, då 4 § i merberörda lag om övergångsbestämmelser, styrelsen veterligt, numera saknade all vidare betydelse, nämnda paragraf måtte upphävas. Jag har emellertid icke funnit tillräckliga skäl föreligga för att biträda denna hemställan.

Föredraganden uppläser härefter inom socialdepartementet upprättat förslag till lag angående ändrad lydelse av 3 § i lagen den 8 juni 1915 (nr 177) om övergångsbestämmelser i anledning av lagen den 30 juni 1913 om allmän pensionsförsäkring av den lydelse, bilaga A vid detta protokoll utvisar, och hemställer, att för det ändamål § 87 regeringsformen omförmäler lagrådets utlåtande över förslaget måtte genom utdrag av protokollet inhämtas.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen lämnar Hans Maj:t Konungen bifall.

Ur protokollet:

Åke Karlholm.

Förslag

till

Lag

angående ändrad lydelse av 3 § i lagen den 8 juni 1915 (nr 177) om övergångsbestämmelser i anledning av lagen den 30 juni 1913 om allmän pensionsförsäkring.

Häriigenom förordnas, att 3 § i lagen den 8 juni 1915 om övergångsbestämmelser i anledning av lagen den 30 juni 1913 om allmän pensionsförsäkring skall i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

3 §.

Angående den, som före utgången av år 1921 fyllt femton år och blivit till arbete varaktigt oförmögen och som före utgången av år 1924 gjort ansökan om pensionstillägg eller understöd, skola följande särskilda bestämmelser lända till efterrättelse.

1 mom. Rätt till sådant — — — överstiga 50 kronor.

2 mom. Där varaktig oförmåga — — — av år 1918.

3 mom. Pensionstillägg, som i — — — till fullo erlagd.

4 mom. Rätt till sådant — — — för äkta makar.

5 mom. Årsinkomst, som i — — — utgör 50 kronor.

6 mom. Vad i 30 § — — — allenast genom felräkning.

7 mom. Överstiger årsinkomsten den här ovan för olika fall stadgade gräns, och har förty ansökan, som gjorts före utgången av år 1924, icke kunnat bifallas, skall sökanden äga att på grundval av ny ansökan få rätten till pensionstillägg eller understöd bedömd efter lagen om allmän pensionsförsäkring.

Denna lag länder till efterrättelse från och med den 1 januari 1925.

Har pensionsnämnd med tillämpning av äldre bestämmelser fattat beslut beträffande ansökan, som i följd av vad sålunda stadgats skall bedömas efter lagen om allmän pensionsförsäkring, må pensionsstyrelsen utan hinder av vad i 30 § i sistnämnda lag sägs verkställa rättelse utan att återförvisa ärendet.

Bilaga B.

Ökning av statens kostnader för pensionstillägg, understöd och barntillägg genom 1921 års lagändring.

Tusental kronor.

Å r	Kostnadsökning på grund av 1921 års lagändring		Verklig kostnad i procent av den beräknade
	Beräknad kr.	Verklig kr.	
1922	1,325	255	19.2
1923	2,525	1,225	48.5
1:sta halvåret 1924	1,570	880	56.1
		Medeltal %	43.5

Bilaga C.

Statens beräknade kostnader för pensionstillägg, understöd och barntillägg.

Tusental kronor.

Å r	Beräknad kostnad enligt äldre lagbestämmelser	Beräknad kostnadsökning genom 1921 års lag	Summa beräknade kostnader	Beräknad kostnadsökning, om 1921 års lag skall tillämpas på alla dem, som söka pensionstillägg eller understöd efter 1925 års ingång
Budgetåret 1924/1925	25,785	4,265	30,050	100
» 1925/1926	26,815	5,375	32,190	800
» 1926/1927	27,790	6,410	34,200	860
» 1927/1928	28,750	7,380	36,130	640
» 1928/1929	29,665	8,340	38,005	530
» 1929/1930	30,475	9,300	39,775	490
» 1930/1931	31,190	10,270	41,460	460
» 1935/1936	34,525	13,970	48,495	340
» 1940/1941	37,700	17,070	54,770	250
» 1950/1951	43,460	19,910	63,370	95

*Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den
6 mars 1925.*

Närvarande:

justitierådet SVEDELIUS,
regeringsrådet PALMGREN,
justitierådet CHRISTIANSSON,
justitierådet ALEXANDERSON.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 6 februari 1925, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 rege- ringsformen omförmälda ändamål inhämtas över upprättat förslag till *lag angående ändrad lydelse av 3 § i lagen den 8 juni 1915 (nr 177) om över- gångsbestämmelser i anledning av lagen den 30 juni 1913 om allmän pensions- försäkring.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av tillförordnade byråchefen för lagärenden i socialdepartementet, hovrätts- assessorn Bo Hammarskjöld.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet:

A. V. Stenkula.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms
slott den 6 mars 1925.*

Närvarande:

Statsministern SANDLER, ministern för utrikes ärendena UNDEÉN, statsråden
OLSSON, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, LINDERS, JARSSON, WIGFORSS, MÖLLER,
LEVINSON.

Chefen för socialdepartementet, statsrådet Möller, anmäler lagrådets denna dag avgivna utlåtande över det den 6 februari 1925 till lagrådet remitterade förslag till lag angående ändrad lydelse av 3 § i lagen den 8 juni 1915 (nr 177) om övergångsbestämmelser i anledning av lagen den 30 juni 1913 om allmän pensionsförsäkring.

Föredraganden hemställer, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan anmärkning, måtte, allenast med viss jämkning i redaktionellt avseende, genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdna hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Åke Karlholm.